

VAN WIEG TOT GRAF

In deze rubriek vertellen we het verhaal achter een familiebericht. Is er in uw omgeving iemand overleden, die niet vergeten mag worden? Laat het ons weten: gh.redactie@ad.nl

LENY VAN DEN BELT

Heimwee naar Vietnam bleef

Ngo Van Tuan (1951-2015)

In 1981 kwam Ngo Van Tuan als Vietnamese bootvluchteling naar Nederland. Een intelligente man, die hier politicologie studeerde en zich jarenlang als voorzitter van de stichting voor Ontwikkeling van Vietnam inzette voor de democratie in zijn vaderland. Iemand ook die van grote betekenis is geweest voor de Vietnamese gemeenschap in Nederland. Heinz Waardijk die Ngo Van Tuan na een herseninfarct begeleidde, als vrijwilliger van Participe, en een vriendschappelijke band met hem onderhield, vertelt over diens bewogen leven. Tuan, zoals hij in Nederland werd genoemd, was kapitein in het Vietnamese leger. In 1975 werd hij gevangen genomen door de communisten en in een heropvoedingskamp geplaatst. In dat jaar zag hij zijn vrouw, drie zonen en dochter voor het laatst. „Eigenlijk wilde hij er liever niet over praten, omdat het te pijnlijk voor hem was, maar

en later politicologie. Daarnaast begon hij zich in te zetten voor de Vietnamese bootvluchtelingen. Hij richtte het Verenigd Actiecomité van Vietnamese Bootvluchtelingen op en schreef artikelen in Vietnam Revue, waarin hij pleitte voor verzoening van de verdeelde partijen in zijn vaderland. Daarnaast organiseerde hij zomerkampen voor bootvluchtelingen in Vierhouten. Daar konden ze hun Vietnamese tradities in ere houden.

Congressen

Namens de mede door hem opgerichte stichting voor Ontwikkeling van Vietnam schreef hij open brieven aan koningin Beatrix, de Verenigde Naties en het Europees Parlement. „Die stichting organiseerde heel veel congressen,” weet Waardijk. „Ook hier in Alphen, in Avifauna. Hij haalde internationale sprekers hierheen. Daar waren vaak ministers bij.” Tuan onderhield contacten met Vietnamese over de hele wereld. Hij bleef hopen op democratie in Vietnam. Als die er zou komen, zou hij teruggaan en zijn kinderen weer zien. In 1989 had de VPRO hem uitgenodigd om mee te gaan naar Vietnam voor een reportage. Zover kwam het niet. Hij werd getroffen door een beroerte. Hoewel praten steeds moeilijker ging, bleef Ngo Van Tuan actief. Hij bleef brieven schrijven. „Mailen kon hij nog heel goed.” Tussen 1990 en 2000 schreef hij onder meer brieven naar de Amerikaanse president Obama en de Franse presidenten. „Hij heeft zo veel gedaan voor de Vietnamese gemeenschap.” Contact met thuis was er nauwelijks. Dat was, volgens Waardijk ook moeilijk omdat zijn kinderen en hijzelf ook, op een zwarte lijst stonden. Omdat het steeds slechter met hem ging en Tuan meer hulp nodig had, kwam Waardijk, via het project 'Jij en ik' van Participe met hem in contact. „Er kwam ook nog iemand uit Gouda bij hem en de laatste jaren deed ook de Alphen

▲ Nadat Ngo Van Tuan een beroerte had gehad, ging praten steeds moeilijker, maar hij bleef brieven schrijven naar onder anderen Barack Obama en de Franse presidenten. ARCHIEFFOTO MARTIN SHARROTT

mevrouw Ottevanger veel voor hem. „Ze reed hem overal naartoe.” Ngo Van Tuan ging steeds verder achteruit. „Hij wilde zelf de regie houden,” zegt Waardijk, „maar er moest toch wel iets van een draaiboek komen voor als hij zou overlijden. Hij had geen erfgenamen hier.”

Laatste eer

Waardijk vertelt dat in het weekend van zijn overlijden twee Vietnamese vrienden langskwamen die hem het adres van een van zijn zonen wisten te ontfutselen. „Op 2 september is hij overleden. Samen met die vrienden hebben we de crematie geregeld. Dat was een droevige gebeurtenis.” Uit het hele land kwamen Vietnamesezen hem de laatste eer bewijzen. „De aula van

▲ Tuan organiseerde veel congressen. PRIVÉFOTO

het crematorium zat vol. Hij was boeddhist. Er was een boeddhistische monnik, die het woord heeft gevoerd en ik heb daar ook een woordje gedaan.”

Waardijk is betrokken geweest bij het ontruimen van Tuans woning in Alphen. Hoewel Ngo Van Tuan geen contact meer had met zijn kinderen, heeft zijn oudste zoon Thang laten weten afstand te doen van zijn nalatenschap, maar dat hij wel de urn in ontvangst wilde nemen. „Onlangs heb ik de urn afgeleverd bij het mortuarium op Schiphol. Dat wilde ik graag zelf doen. Daar zorgden ze voor het vervoer naar Vietnam. Dat was voor mij heel vreemd. Ontroerend zelfs omdat het voor mij ook een afsluiting van een periode was. Inmiddels heb ik de bevestiging dat Thang de urn in ontvangst heeft genomen. Daar ben ik blij om. De as van Tuan kan nu worden uitgestrooid in het land waarnaar hij altijd heimwee heeft gehouden.”

Hij heeft zo veel gedaan voor de Vietnamese gemeenschap

–Heinz Waardijk

we werden wat closer en langzamerhand vertelde hij wat meer over zijn leven.”

Na vijf jaar wist Ngo Van Tuan te ontsnappen. Eenmaal terug in Saigon bleek zijn vrouw ervandoor te zijn met een ander. Tuan vluchtte, samen met een neef. Na dagen op zee te hebben gedreven, werden hij en nog driehonderd vluchtelingen opgepikt door een schip van de Nedlloyd.

Ngo Van Tuan kwam in Alphen terecht. De eenzaamheid verdreef hij door te studeren: eerst informatica

DE BRUILOFT

Vonk sloeg over op sportveld Baambrugge

Op 21 december was het 60 jaar geleden dat Alland Griffioen (90) en Greet Voorneveld (81) elkaar op het gemeentehuis in Baambrugge en daarna in de hervormde kerk, het jawoord gaven. Hoewel ze geboren en getogen Baambrugers zijn en ze elkaar wel kenden, sloeg de vonk pas over op de sportvelden die toevallig lagen op de plek waar nu hun huis staat. „Ik was 16,” vertelt de bruid, „en hij 25.” Zij zat op korfbal en hij voetbalde op het naastgelegen veld. „In het begin zagen we elkaar stiekem,” zegt ze, „want ja, ik was nog erg jong.” De boerendochter wist van aanpakken.

Ze heeft altijd huishoudelijk werk gedaan. Ook tijdens haar huwelijk had ze een paar adresjes waar ze jarenlang werkte. De bruidegom deed onderhoudswerk op melkfabrieken. Op 48-jarige leeftijd kreeg hij hartklachten. „Ik was de eerste patiënt in Nederland die een openhartoperatie onderging,” vertelt hij. Daarna heeft hij tot aan zijn pensionering nog jarenlang, halve dagen onderhoudswerk gedaan op de sociale werkvoorziening. „Tot mijn 65ste,” zegt hij. „Met veel plezier.” Hoewel de bruidegom nu 90 is, zou je hem die leeftijd niet geven en ook zijn bruid zou je geen 81 geven. Ze zijn dan ook

nog best actief. „Niet meer zoals vroeger,” zegt de bruid, „toen wandelden we veel. We wandelden overal in Europa en ook liepen we de Nijmeegse en Apeldoornse vierdaagse.” Tegenwoordig stappen ze op de elektrische fiets en rijden nog een rondje Vinkeveense plas. Het paar heeft geen kinderen, maar hun huis is een zoete inval voor neven en nichten. Een feest hebben ze al gegeven toen Alland in juni 90 jaar werd, maar op de dag zelf was het een komen en gaan van familieleden die het paar kwamen gelukwensen. Het stel geniet volop. De bruidegom: „We kunnen elkaar nog niet missen, hoor.”